

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa W. O.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w [...]  
o odszkodowanie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1000,- (jeden tysiąc) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) odmawia adwokatowi D. L. przyznania wynagrodzenia za udzielenie powódce nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki W. O. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 16 października 2012 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko Skarbowi Państwa Komendzie Wojewódzkiej Policji w [...] o zapłatę 500.000 złotych tytułem odszkodowania za śmierć jej ojca, który zmarł z powodu postrzelenia podczas pełnienia obowiązków służbowych dnia 15 sierpnia 1946 r. Oddalenie powództwa nastąpiło ze względu na przedawnienie roszczeń powódki. Stanowisko to zostało podzielone przez Sąd drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powódki ustanowiony z urzędu zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie, w szczególności art. 5 k.c. na skutek niezastosowania zasad płynących z wymienionej normy prawnej, „albowiem wyjątkowy charakter przedmiotowej sprawy w świetle zasad współżycia społecznego nakazywał nie uwzględnić podniesionego zarzutu przedawnienia”. Pełnomocnik skarżącej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także przyznania wynagrodzenia z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

W odpowiedzi na skargę pozwany Skarb Państwa – Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powódki powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych w postaci dwóch pytań: pierwsze, czy podniesienie zarzutu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym może być uznane za nadużycie prawa w sytuacji, gdy bezczynność powoda w dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona wyjątkowymi okolicznościami; drugie, czy brak wiedzy o toczącym

się postępowaniu w sprawie o stwierdzenie zgonu osoby najbliższej, w sytuacji, gdy powódka nie była stroną tego postępowania, a o istnieniu aktu zgonu dowiedziała się w czasie późniejszym uzasadnia rozpoczęcie 10-letniego terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym od dnia sporządzenia aktu zgonu i dacie zgonu jako pewnej, przyjmując tę datę jako datę dowiedzenia się o szkodzie.

Wskazane zagadnienia prawne zostały wadliwie postawione, a zwłaszcza całkiem błędnie uzasadnione. Zagadnienia te albo w ogóle nie stanowią wątpliwości prawnych, albo zostały dawno rozstrzygnięte w orzecznictwie i doktrynie, a odpowiedź znajduje się w omówieniach orzecznictwa, komentarzach i opracowaniach doktrynalnych. W uzasadnieniu pełnomocnik skarżącej wskazuje, że chodzi potrzebę wyjaśnienia „subiektywnych przyczyn”, dla których powódka dopiero w 2012 r. wystąpiła z pozwem o zadośćuczynienie i odszkodowanie po śmierci ojca przed kilkudziesięciu laty. Pokazuje to, że pełnomocnik skarżącej nie rozumie, na czym polega wyjątkowość skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego i jaką pełni w tym pełni funkcję orzecznictwo Sądu Najwyższego. Nie jest w szczególności trzecią instancją sądową, a zgłaszane zagadnienie prawne musi być nowe, dotąd nierozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, natomiast oczekiwana odpowiedź winna mieć znaczenie dla rozwoju prawa i dla rozpoznania konkretnej sprawy. Jednakże powódka, stawiając zagadnienia, które wskazywałyby, że ocenia odmiennie od Sądów rozpoznających sprawę w toku instancji zastosowanie przepisów prawa, których te zagadnienia dotyczą, w tym zakresie w ogóle nie podważyła zaskarżonego wyroku. Podstawą skargi uczyniła tylko art. 5 k.c. i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi nieuwzględnienie zasad współżycia społecznego, nie kwestionując prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego, w szczególności o przedawnieniu roszczeń. Wadliwe było przy tym powołanie się w zarzutach naruszenia prawa przez zaskarżony wyrok na art. 5 k.c., jako przepis wskazywany „w szczególności”, gdyż profesjonalny pełnomocnik winien podnieść wszystkie przepisy, których naruszenia dopatruje się, kwestionując rozstrzygnięcie sądu. Pomimo więc, że zarzuty naruszenia prawa materialnego nie wiążą Sądu Najwyższego, to jednocześnie nie zarzucenie w skardze naruszenia przepisów postępowania

ogranicza możliwość zakwestionowania prawidłowości zastosowania prawa materialnego, nawet gdyby można udzielić oczekiwanej przez skarżącą odpowiedzi na drugie zagadnienie prawne; zagadnienie to prowadzi do niewyrażonych w skardze zarzutów w zakresie prawidłowości zastosowania prawa materialnego przez zaskarżony wyrok. Z tego wynika, że w oczywisty sposób nie zostały spełnione przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania. Uwzględniając okoliczności sprawy i sytuację majątkową powódki należało zasądzić należne od niej koszty postępowania z uwzględnieniem art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. Mając z kolei na uwadze oczywisty brak przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należało odmówić pełnomocnikowi powódki przyznania wynagrodzenia z tytułu udzielenia nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, o którym mowa w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.